

hoe was uw weekend?

Emma Bale

“Het is geen big deal als ik eens een akkoord mis”

© Koen Bauters

Je zag er prachtig uit in je witte jurk. Hoelang heb je nagedacht over die podiumoutfit

“Niet lang. Ik weet heel goed wat ik wel en niet wil dragen, en mijn stilist ook. Ik houd wel rekening met het weer. Ik functioneer niet als ik het te warm heb. Het mocht vandaag dus iets luchtigs zijn.”

Hoe voelde je je tijdens de show?

“Ik heb me enorm geamuseerd, al moet ik toegeven dat ik bang was dat het grote podium me zou afschrikken. Om de zenuwen onder controle te houden heb ik wat ritueeltjes. Een vriendin is meditatiecoach en ik beluister haar audio-meditaties voor elke show. Ik ben ook graag ruim vooraf aanwezig in de backstage, want ik heb tijd nodig om te landen.”

Je zei dat je als twaalfjarige al naar Rock Werchter kwam.

“Dat heb ik te danken aan mijn stiefvader. Hij draaide tijdens roadtrips met het gezin naar het zuiden van Frankrijk altijd cd's van artiesten die die zomer op Werchter speelden en maakte me op die manier warm voor andere muziek dan

die van One Direction. (lacht) Ik zag de podia van Werchter echt als tempels waar mijn goden kwamen optreden.”

Welke goden zoal?

“Het concert van Florence & The Machine zal me altijd bijblijven. Zij heeft me erg beïnvloed. En toen Alt-J in The Barn op-

trad en ik in de tent een wietgeur opsnoof, begreep ik helemaal waarom mensen op hun muziek wilden viben. Dat concert was fenomenaal goed.”

Toen je je gitaar vastnam en een gloednieuwe song inzette, zei je dat je dat best spannend vond. Neem je vlot risico's op het podium?

“Vroeger was ik perfectionistisch. Maar een show tot op de seconde plannen geeft je misschien een gevoel van controle, je haalt er zo ook wel alle fun uit. Door de jaren heb ik geleerd dat het geen big deal is als ik eens een akkoord mis.”

Je coverde ‘Young hearts run free’ van Candi Staton. Waarom?

“Een heerlijke seventies-soulsong! Ik heb die song gekozen omdat hij helemaal past bij wie ik vandaag ben: single, vaak op stap met vriendinnen, en vastberaden om geen genoeg te nemen met liefde die niet honderd procent wederzijds is.”

Floor Deckx

“Er groeit een generatie op die niet meer leert na te denken omdat zij leerprocessen aan technologie uitbesteedt”

Schrijver **Ilja Leonard Pfeijffer** heeft het niet zo begrepen op ChatGPT. (De Morgen)

© jh

“De conservator liep naar een trommel en zei ‘wow’. Toen brak mijn hart”

REPORTAGE Al meer dan een halve eeuw is de Belgische beeldhouwer Martin Baeten gepassioneerd door etnische kunst uit Oceanië. De unieke verzameling die hij opbouwde, schenkt hij nu aan Wereldmuseum Leiden. “De collectie uit elkaar halen zou pijnlijk zijn.”

“Bijna alles hier gaat weg, behalve de voorwerpen met een rood stic kertje.” Martin Baeten wijst, thuis in Gistel, breed om zich heen. Hij staat achter rollen en planken beschermend inpakmateriaal, tegenover een smalle kano met een fijn gesneden krokodillenkop uit het gebied rond April River in Papoea-Nieuw-Guinea.

Baeten verzamelde doorheen de jaren een unieke collectie etnografische objecten uit die regio: trommels, sculpturen, decoratieve elementen van huizen – en ook wat hamers van hun makers, je bent beeldhouwer of je bent het niet. Net geen 500 objecten, het grootste deel van de collectie, schenkt hij aan het Wereldmuseum in Leiden.

Eén truck is al naar Leiden vertrokken; het grootste stuk aan boord is 4,25 meter hoog en weegt 600 kilo. De artefacten moeten vier weken een zuurstofvrije container in om zeker vrij van parasieten te zijn. Ongetwijfeld zal Wonu Veys, de Belgische curator Oceanië van het Wereldmuseum, de komende jaren nog geregeld aan Baetens mouw trekken, want over elk object heeft die ook een verhaal. Die kano is bijvoorbeeld een oorlogskano, vertelt hij terwijl hij de bijbehorende peddel zoekt, om te tonen dat die versierd is met een kleinere versie van de kop. “Ik moest eerst twee bomen zien te kopen bij een an-

dere stam, om andere kano's uit te maken, voor we zelfs maar over een aankoop konden praten.”

Puur en monumentaal

Zijn passie voor etnische kunst uit Oceanië deed hij op aan de Academie van Antwerpen. Zijn ouders waren niet dol op het idee dat een mijnwerkerszoon beeldhouwer zou worden. Toen hij in 1968 op zijn 21ste aan de studies begon, had hij al 2,5 jaar stage gelopen bij de beeldhouwer Koos van der Kaaij. Zijn professor niet-Europese kunstgeschiedenis aan de Academie was Adriaan Claerhout, de directeur van het Etnografisch Museum. “Als hij vertelde over Oceanië ... dat maakte iets bij me los. Die kunst is uniek. Heel anders dan Afrikaanse, bijvoorbeeld. Dat pure, monumentale van Oceanië is veel subtieler.”

Tussen 1981 en 2006 reisde hij zowat vijftien keer naar Oceanië, meestal voor een paar maanden. Naar Vanuatu, Westelijk Nieuw-Guinea, Papoea-Nieuw-Guinea, Kiribati, Australië, Nieuw-Zeeland en de Salomonseilanden. Waarom eerst naar Vanuatu? Hij lacht: “Ik had foto's gezien van *namangi's* en vroeg me af: waar is dat? En ik heb die plek dan op de kaart gezocht.” Hij neemt ons mee naar de namangi's, menselijke sculpturen uit boomvarens. “Zo'n varenboom is een woekerplant die 40, 50 meter hoog wordt als je de

stam niet snoeit. Ze snoeien ze meestal als hij een meter of twee hoog is. Deze namangi is met drie meter dus uitzonderlijk groot.”

De stam van boomvarens is een matzwarte ‘mantel’ van luchtwortels: hard, zwart, kanten weefsel. Met een groot oog opzij houdt de namangi ons in de gaten, zijn neustussenschot is doorboord, zijn armen zijn kort. De kleinere namangi in de kamer is rijkelijker versierd: “Die is gemaakt in opdracht van missionarissen, die voorbeelden van westerse kunst hadden meegebracht. Ik heb hem gekocht om het verschil te tonen. Zie je hoe scherp dit is uitgesneden? Dit is niet met een stenen, maar met een metalen bijl gemaakt. Die zijn ingevoerd, want Papoea heeft zo goed als geen metalen.”

Een kies in het hout

“Martin kijkt met het oog van een kunstenaar, voor ons is dat heel interessant”, zegt Wonu Veys. “Het interesseerde me niet of de stukken museale waarde hadden, ik verzamelde niet als een etnograaf”, beaamt Baeten. “Ik kwam bij de Wosera in Papoea-Nieuw-Guinea en dacht: dát is knap gesneden!”

In Fanla op het eiland Ambrym zag hij voor het eerst de spleet-trommels die hij enkel kende van foto's. “Je bent op een sacrale plaats, centraal staat een ‘moe-

